

РЕШЕНИЕ

№ 4945

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4487** по описа за **2023** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителния директор на Агенция по вписванията чрез процесуалния му представител – юрк. И. И., срещу Решение № 1627 от 07.04.2023 г., постановено по НАХД № 1541 по описа на СРС за 2023 г., 116-ти състав. С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 92-02-289/01.12.2022 година, издадено от, изпълнителен директор на Агенция по вписванията, с което на „ВАН-ГОНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г.Г.Л., със седалище и адрес на управление: [населено място] 1303, район В., [улица], ет.3, ап.1, с което на основание чл. 118, ал. 1, т. 2 ЗМИП е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. за извършено нарушение чл. 63, ал.5 от ЗМИП и чл. 63, ал. 3 от ЗМИП, вр. с чл. 6, ал. 2 от ЗТРРЮЛНЦ и съдът е предупредил на основание чл.63, ал.4 от ЗАНН нарушителя - „ВАН-ГОНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на настоящия съдебен акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

В жалбата са изложени аргументи за неправилност на въззивното решение. Според касатора нарушението не може да бъде квалифицирано като маловажен случай,

поради спецификата и значимостта на обществените отношения, защитени от нарушената правна норма.

В съдебно заседание касаторът се предствалва от юрк. И., който поддържа жалбата и моли за присъждане на юристконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, не се явява и не се представява. По делото е постъпило писмено становище, с което се поддържа подадения отговор на касационна жалба, в който са изложени съображения по същество на спора. Претендират се разноски.

Представителя на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XXVII касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на обжалване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

В производството пред въззивния съд е установено, че дружеството „ВАН-ГОНГ“ ЕООД подало заявление за вписване до Търговския регистър и регистъра на Ю. с № 20220811092708, за вписване на следните обстоятелства: прехвърляне на дружествени дялове и вписване на нов едноличен собствен на капитала на дружеството. Заявление № 20220811092708 било вписано на 17.08.2022 г. с вписване № 20220817093624. С вписването на тези обстоятелства за жалбоподателя започнал да тече седмодневен срок за вписване на обстоятелствата по чл.63, ал.3 от ЗМИП - действителните си собственици и собственици на капитала. Срокът за вписване на това обстоятелство изтекъл на 24.08.2022г. без да бъде подадено такова заявление.

Три работни дни по-късно, по инициатива на самото задължено юридическо лице и преди извършването на проверка и констатиране на нарушението, а именно на 30.08.2022 г. по партидата на „ВАН-ГОНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] в информационната система на Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел било подадено Заявление №[ЕИК] 15210 за вписване на следните обстоятелства: деклариране на действителен собственик на дружеството.

Горесцитираното заявление било вписано на 05.09.2022 г. в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, с вписване № 20220905112609. Нарушението било констатирано след вписването на обстоятелствата, подлежащи на вписване, за което били изготвени докладна записка и констативен протокол.

За нарушението на дружеството е съставен АУАН № 92-02-289 от 21.09.2022 г., въз основа на който е издадено и процесното НП, с което е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. за извършено нарушение чл. 63, ал.5 от ЗМИП и чл. 63, ал. 3 от ЗМИП, вр. с чл. 6, ал. 2 от ЗТРРЮЛНЦ

При така установената фактическа обстановка решаващият делото състав на софийски районен съд е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентен орган, при стриктно съблюдаване на производствените правила, като същите съдържателно отговарят и на законовите изисквания за това. Приел е, че от доказателствата по делото безспорно се установява извършено от дружеството нарушение по чл.63, ал.3 от ЗМИП, но в случая са налице предпоставките за приложение разпоредбата на чл.28 ЗАНН. За да обоснове горния извод, съдът е съобразил, че нарушението е извършено

за първи път, пропускът е отстранен в най-кратки срокове след установяването му (три работни дни) без покана от страна на Агенцията по вписванията, преди започването на проверка и самоинициативно от представителите на дружеството, липсата на данни въобще нарушението да е довело до затрудняване на компетентните държавни органи по упражняване на правомощията им по превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари (чл. 1 от ЗМИП) и изключително ниската степен на обществена опасност на нарушителя и на извършеното деяние от обикновените случаи на административни нарушения от същия вид.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Изводите на въззивния съд по отношение на наличието на маловажен случай на нарушение се споделят изцяло от касационната инстанция.

Изводът за маловажност на деянието подлежи на съдебен контрол, в който смисъл е Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС, ОСНК, по т.д. № 1/2007 г. по описа на ВКС. За маловажен случай на административно нарушение наказващият орган не налага наказание на нарушителя, като го предупреждава писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Легална дефиниция на понятието "маловажен случай" се съдържа в § 1, т. 4 (Нова - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) от ДР на ЗАНН "маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Събраните доказателства в производството пред СРС определят нарушението, за което е наложено административно наказание на ответника по касация именно като маловажен случай, по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Настоящият касационен състав не споделя възражението на касатора, че с оглед вида на правоохранените обществени отношения и целите на ЗМИП института е неприложим. Като маловажни могат да бъдат преценявани всички видове нарушения, независимо в кой нормативен акт са регламентирани техните състави, освен в случаите, при които е налице изрична законова забрана, каквато в настоящия случай няма, поради което и решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора следва да се постави на обсъждане претенцията на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноска, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото. По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК намира приложение само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските каквото в настоящето производство е своевременно релевирано. Възнаграждението за един адвокат

съгласно чл.18, ал.2 вр. чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения в актуалната ѝ към момента на сключване на договора за правна помощ редакция, минималното възнаграждение е 400 лева. Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е в размер на 500 лева. С оглед фактическата и правна сложност на делото, настоящият съдебен състав счита, че размера на дължимото адвокатско възнаграждение следва да бъде редуциран именно до посочения минимум.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, XXV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1627 от 07.04.2023 г., постановено по НАХД № 1541 по описа на СРС за 2023 г., 116-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция по вписванията да заплати на „ВАН-ГОНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] направените в хода на съдебното производство разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.